

Rädsla för Shirk

En förklaring av Profeten Ibrāhīms åkallelse till Allāh, i vilken han söker skydd från shirk. Baserat på detta bör varje kallare till religionen göra du‘ā’ för sin egen säkerhet, säkerheten för sin religion, sin faders eller sina föräldrars religion, och den för hans barn i härstamning och avkomma.

Allāh den Allsmäktige säger:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا

Sannerligen förlåter Allāh inte (synden av) att sätta upp partner i dyrkan med Honom, men Han förlåter vem Han vill, synder förutom det. Och den som sätter upp partner med Allāh har sannerligen vilseförts ett långt vilseledande. (Sūrah al-Nisā’, 4:116)

Ibrāhīm åkallade Honom sägandes:

وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ

Håll mig och mina söner borta från att dyrka avgudar. (Sūrah Ibrāhīm, 14:35)

När Ibrāhīm åkallade Allāh var en av de saker han bad om att han och

hans barn skulle beviljas distans från handlingen att dyrka avgudar. Han bad Allāh om att skydda honom och hans barn från att dyrka avgudar, medan han var den som krossade avgudarna med den fasthet på Tawḥīd som han hade.

I Sūrah Maryam kallade Ibrāhīm sin fader till Tawḥīd sägandes:

أَبْتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَا أَبْتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ ۚ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾ يَا أَبْتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانَ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾

O min fader! Sannerligen har det kommit till mig av kunskap det som inte kom till dig. Följ mig därför, jag ska vägleda dig till den Raka Vägen. O min fader! Dyrka inte Shayṭān (Satan). Sannerligen har Shayṭān varit en rebell mot den Mest Nådige (Allāh). O min fader! Sannerligen fruktar jag att en plåga från den Mest Nådige (Allāh) ska drabba dig, så att du blir en kamrat till Shayṭān (i Helveteselden). (Sūrah Maryam, 19:43-45)

Allāh har prisat honom med speciella lovord: att vara Ḥanīf (ren i sin monoteism) och att vara fri från att någonsin ha begått shirk.

Tillsammans med det säger han här:

وَأَجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ

Håll mig och mina söner borta från att dyrka avgudar. (Sūrah Ibrāhīm, 14:35)

Detta visar tydligt för er att han var bekymrad och rädd för att dyrka avgudar. Han var rädd för att begå shirk med Allāh trots styrkan av sin tawḥīd, styrkan av sin övertygelse, sin uppriktighet, sin visshet och sin kunskap om Allāh. Detta ledde honom inte till att känna sig säker från att bli vilseledd, lurad av Shayṭān eller förd på avvägar. Snarare visste han att bara Allāh kunde skydda honom, och bara Allāh kunde hålla honom borta från shirk, och allt annat skulle leda till hans förstörelse och undergång.

Lärdomar Dragna från Versen

الخوفُ مِنَ الشَّرِكِ، فَإِنَّ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ – وَهُوَ إِمَامُ الْحَنَفَاءِ وَالَّذِي كَسَرَ الْأَصْنَامَ بِيَدِهِ – خَافَهُ عَلَى نَفْسِهِ فَكَيْفَ بِمَنْ دُونِهِ.

Vi bör (verkligen) vara rädda för shirks verklighet eftersom Ibrāhīm (عليه

(السلام) var imāmen för monoteisterna, och han demolerade avgudarna med sina händer, men fruktade ändå att falla i shirk. Om monoteisternas imām, Ibrāhīm (عليه السلام), fruktade shirk för sin egen del, borde inte vi, som genomsnittliga vardagliga monoteister, i ännu högre grad frukta för vår?

وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ

Håll mig och mina söner borta från att dyrka avgudar. (Sūrah Ibrāhīm, 14:35)

Ibn Taymīyyah (رحمه الله) kommenterade: "Vem kan vara säker från prövningar efter det?"¹

Ibn Kathīr sade: Baserat på detta bör varje kallare till religionen göra du‘ā’ för sin egen säkerhet, säkerheten för sin religion, och för sin faders eller sina föräldrars religion, och den för hans barn i härstamning och avkomma.²

Slutnoter:

[1] Insamlad av Ibn Abī Ḥātim i hans Tafsīr. [2] Källa: Lektion 07: Förklaring av Kitāb al-Tawḥīd av Ustādh Mūsá Richardson baserad på kommentaren av Shaykh Ṣāliḥ al-Fawzān (hafidahullāhu ta‘ālā)